

ACCIO CIUTADANA

setmanari nacionalista

d'esquerra

EDITORIAL

Jocs de criatures

Hi ha coses en la vida diària que per la seva importància transcendental mereixen ésser triades amb tota cura i seriositat, i els homes amb aquell tarannà que ens fa viure en una mena de contradicció desgavellada, ens les havem donat per agafar-nos-les pel cantó de la broma i la platxèria, talment com si fossin jocs d'infants. En la memòria de tots està la ridícula i estúpida contradicció de les Corts Constituents, integrades en la seva quasi totalitat per homes que es deien, es diuen i continuaran dient-se seguidors de les doctrines pimargallianes, però que malgrat tota la seva ideologia, votaren per a que no fos federal la forma de la República naixent i alguns d'ells s'oposaren aferrisadament a la concessió de l'Estatut de Catalunya, expressió mínima de l'ideari federatiu.

Igual paradoxal, o molt semblant, passa ara, en un altre aspecte. Tots havem descobert el feixisme, microbi perillós que en filtrar-se en els òrgans vitals del país, paralitza la vida, dificultant les accions; tots estem d'acord en la necessitat perentòria de combatre'l, emprant els mitjans que calguin per tal de desarrelar-lo i foragitar-lo de la nostra vora. Però talment com els infants viciosos que troben plaer en fer difícil i complicada la cosa més senzilla, ens entretenim en fútil parlaria, traçant plans, discutint fronts únics, aliances i fusions, eternitzant la discussió, quasi sempre inútil, solament per a donar satisfacció al «jo» irresponsable de cada ú. Mentrestant la malura avança ràpida i amenaçadora; conquesta posicions de dia en dia, d'una manera callada i quieta, que és la manera de fer feina positiva. I quan haurem gastat prou saliva i haurem buidat tota la fullaraca de paraules que portem a dintre i ens voldrem posar a la feina, esdevindrem impotents, trobant-nos lligats de peus i mans; perquè els nostres enemics hauran aprofitat eficaçment les estones que nosaltres lamentablement haurem perdut.

Canviem doncs de rumb i recordem-nos abans de tot que som homes que tenim una missió històrica a complir. L'experiència al·ligonadora dolorosa i tràgica d'Àustria, ens ha de servir d'esperó. El canceller Dollfus és avui dia l'ídol de la nostra premsa dretana que se sent identificada amb els instints sanguinaris del flamant dictador austriac, i entre els dirigents cavernaris hi ha qui somnia amb el títol de Dollfus espanyol.

Poques paraules, doncs, i a la feina. Cal demostrar amb fets que el nostre poble no tolera ni tolerarà mai, tots els Dollfus haguts i per haver, i que si és necessari estem decidits a tot.

A "tot"! Ho entenguin bé els aspirants a dictadors.

A Girona, com arreu d'Espanya, hi ha també qui es cuida d'organitzar el feixisme. Hem vist unes fulles de propaganda, i sabem d'uns treballs que es porten a terme i d'uns subjectes que actuen... i sabem moltes altres coses.

Sàpiguen però aquests subjectes que vigilem la seva tasca i que estem alerta per a destorbar totes les seves combinacions.

Per avui no diem res més.

ACCIO CIUTADANA s'associa fervorosament al dol nacional del poble belga per la pèrdua del seu il·lustre traspassat, primer ciutadà Albert I.

SOU HOME D'ESQUERRA?
SUBSCRIVIU-VOS A ACCIO CIUTADANA.

Converses

... La política... la farsa de la política. en dic jo. No sé com hi ha encara gent que s'interessi per aquesta cosa, després de la depravació en que l'han portada. No sé... no ho puc capir...

—El que jo no puc de cap de les maneres és concebir un home com tu, que no té ideals...

—Eh, que d'ideals en tinc tants com en puguís tenir tú...

—Admetem aquesta suposició, però no tens la gosadia de presentar la cara fent-te militant del partit polític que estigui més en consonància amb les teves idees i concepcions. Això és el que m'indigna. Vosaltres i al dirvos altres hi afegeixo els que dissortadament encara pensen com tu, teniu la immodesta pretensió d'ésser uns super-homes, que us poseu per damunt de les lluites polítiques, i agafeu aquestes lluites com a única argumentació que us és possible de fer, per a atacar d'una faïso de baix estil el que generalment en diem política, auto-qualificant-vos així d'apolítics. I cal tenir en compte que el que es diu apolític està molt més aprop de les dretes que de les esquerres.

I ara solament em resta dir-te que ja que dius que tens ideals, no crec que els partits dretans en puguís robar cap d'ideal, com no siguin llurs interessos comuns.

—Permet-me de desfer la teva habilitíssima rèplica.

Primerament dec dir-te que no ens posem—no em noso, parlo per mí—per damunt de cap cosa, puix que això representaria com has dit tu molt bé un pedanteria imperdonable, a l'ensems que ridícula. El que hi ha és que malauradament, a la nostra terra el que tu en dius lluites polítiques prenen unes proporcions considerables, sols concebibles quan tenen per objecte fins lucratius.

Ademés, jo no em diré mai apolític perquè és sobradament que la política se el factor on radica totalment el progrés o la devallada dels pobles, i entenc perfectament bé que no mereix el qualificatiu d'home qui vulgui desentendre's del millorament social i humà.

Però el que em carrega és que hi hagi individus que jo els titllaria de sacrílegs, que sense cap mena d'escrúpols, prostiueixen indecentment

la nítida i sagrada concepció que jo tinc de la política,

—Està bé; després d'això que acabes de dir, voldria preguntar-te: creus tu que un partit de dreta pot tenir el mateix concepte que tú de la política?

—No; jamás crec que puguin ateposar un ideari, a llurs interessos. És una cosa pueril preguntar-ho.

—Perfectament, però ho he fet per a engegar-te això:

Si un partit que té uns interessos creats no pot tenir-lo, és una cosa lògica que el tingui un partit esquerrrà desposseït d'aquests interessos, no és això?

—Sí, sempre és més possible que el tingui—naturalment—un partit net d'aquests perjudicis.

—Ara bé: perquè dones malparles de la política en general en lloc de censurar els homes que converteixen la política en un negoci? Perquè crítiques als partits d'esquerra si els creus capaços de desenrotllar la política tal com la concebim tu i jo? No seria preferible militar en un d'aquests partits—el que t'oferixi més garanties—i des de dins cooperar a desterrar l'ambició personal d'alguns dels homes que hem blasmat?

—Veritablement, crec que tens força raó, i procuraré esmenar-me. Però dec fer un aclariment: que quan jo malparlava de la política em referia, o bé volia referir-me, a la política que practiquen aquests homes de referència.

—Ah, bé home, bé; això ja ho admeto, però deuràs convenir amb mi en que la majoria dels que blasmen la política ho fan inconscientment, sense deturar-se tan sols a pensar el significat de la paraula, influenciats gairebé sempre per òrgans de premsa insolvent, que dient que defensen el proletariat, no fan més que fer ambient contrari al concepte que deuria tenir tothom de la política. I ho fan en benefici directe dels partits dretistes tota vegada que no fan res més que incrementar l'abstencionisme en la part obrera en èpoques electorals, en greu perjudici—per tant—pels partits d'esquerra.

—D'acord noi, completament d'acord.

ANUNCIEU A
"ACCIO CIUTADANA"